ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA της 7ης Απριλίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η Επιτροπή προσάπτει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ότι δεν συμμορφώθηκε προς την οδηγία 79/831/ΕΟΚ, της 18ης Σεπτεμβρίου 1979, που τροποποιεί για έκτη φορά την οδηγία 67/548/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών [1], καθόσον δεν μετέφερε τις διατάξεις της στο εσωτερικό δίκαιο κατά τρόπο πλήρη και ορθό εντός της ταχθείσας προθεσμίας (δηλαδή το αργότερο μέχρι τις 18 Σεπτεμβρίου 1981).

2. Η Επιτροπή υποστηρίζει, πράγματι, ότι το ισχύον γερμανικό δίκαιο [ιδίως ο νόμος περί χημικών προϊόντων (Chemikaliengesetz) της 16ης Σεπτεμβρίου 1981 και η κανονιστική απόφαση περί βιομηχανικών πρώτων υλών (Arbeitsstoffverordnung) της 11ης Φεβρουαρίου 1982] είναι ανεπαρκές από απόψεως ορθής μεταφοράς της οδηγίας· προς τούτο απέστειλε στις 22 Δεκεμβρίου 1983 έγγραφο προς την κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας με το οποίο διαπίστωνε την παράβαση της Συνθήκης.

3. Μετά τις διευκρινίσεις της κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας η Επιτροπή απέσυρε ορισμένες αιτιάσεις, ενέμεινε όμως σε ορισμένες άλλες στην αιτιολογημένη γνώμη της 6ης Νοεμβρίου 1984.

4. Στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη η ομοσπονδιακή κυβέρνηση απάντησε αναγγέλλοντας την έκδοση συμπληρωματικής κανονιστικής αποφάσεως (περί επικινδύνων ουσιών — Gefahrstoffverordnung), σχέδιο της οποίας απέστειλε στην Επιτροπή, προέβη δε στην έκδοσή της στις 18 Δεκεμβρίου 1985.

5. Εντούτοις η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως στις 5 Ιουλίου 1985.

6. Κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία, η Επιτροπή, ενόψει των επιχειρημάτων που ανέπτυξε η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στο υπόμνημα αντικρούσεως, απέσυρε με το υπόμνημα απαντήσεως ορισμένες ακόμα από τις αιτιάσεις στις οποίες ενέμενε μέχρι τότε, περιορίζοντας ακόμη περισσότερο το αντικείμενο της προσφυγής.

7. Μετά την προφορική διαδικασία, εξάλλου, κατά την οποία φάνηκε να ικανοποιείται από τις εξηγήσεις τις σχετικές με ορισμένες ακόμα αιτιάσεις, η Επιτροπή ανακοίνωσε γραπτώς προς το Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 78 του κανονισμού διαδικασίας, ότι παραιτείται από δύο αιτιάσεις της για παράβαση της Συνθήκης (που αφορούσαν το άρθρο 8, παράγραφος 1, περίπτωση τέταρτη, και το άρθρο 11, παράγραφος 1, εδάφιο 3, της οδηγίας).

8. Θα εξετάσω, συνεπώς, τις αιτιάσεις από τις οποίες δεν παραιτήθηκε ρητώς η Επιτροπή.

Επί του άρθρου 11, παράγραφος 3, της οδηγίας

9. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η ονομασία μιας από τις ουσίες που εμπίπτουν στην οδηγία η οποία περιλαμβάνεται στον κατάλογο που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, που καταρτίζεται από την Επιτροπή βάσει των στοιχείων που της κοινοποιούν τα κράτη

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 13/009, σ. 13.

μέλη, μπορεί να αναγράφεται και υπό κωδική μορφή, για περίοδο τριών ετών, εάν η αρμόδια εθνική υπηρεσία, προς την οποία γίνεται η σχετική κοινοποίηση, σύμφωνα με τα άρθρα 6 και 11, παράγραφος 1, της οδηγίας, το ζητήσει λόγω των προβλημάτων εμπιστευτικότητας που θα δημιουργούσε η δημοσίευση της ονομασίας της ουσίας.

10. Η Επιτροπή ανέφερε στην προσφυγή της ότι η μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της διατάξεως του άρθρου 11, παράγραφος 3, σημαίνει ότι δεν διασφαλίζεται ο επιδιωκόμενος μ' αυτή σκοπός της προστασίας του απορρήτου. Στο υπόμνημα απαντήσεως ωστόσο υποστηρίζει ότι με τον τρόπο αυτό, λόγω της χρονικά απεριόριστης δυνατότητας αναγραφής της ονομασίας μιας ουσίας υπό κωδική μορφή, παρέχεται μία υπερβολικά μεγάλη προστασία του απορρήτου.

11. Αντιθέτως, η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αντιστρέφοντας τα επιχειρήματά της, διατυπώνει νέα αιτίαση, η οποία δεν είχε προβληθεί ούτε στο δικόγραφο της προσφυγής ούτε κατά τη διαδικασία πριν από την άσκηση της προσφυγής. Το γεγονός αυτό καθιστά απαράδεκτη την αιτίαση αυτή.

12. Κλίνω προς την άποψη ότι η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας έχει δίκιο, καθόσον η νέα διατύπωση της αιτιάσεως δεν περιορίζεται να διευκρινίσει την έκταση της αρχικώς διατυπωθείσας αιτιάσεως, αλλά προσεγγίζει την ίδια διάταξη από άλλη πλευρά — και μάλιστα αφορά διαφορετικό της τμήμα.

13. Ομολογώ πάντως ότι η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προφανώς απαράδεκτη.

14. Η Επιτροπή εξαρχής αιτιάται την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επειδή δεν μετέφερε, ή δεν μετέφερε πλήρως, την εν λόγω διάταξη της οδηγίας στο εσωτερικό της δίκαιο. Η αναδιατύπωση της αιτιάσεως προέκυψε κατά την ανταλλαγή επιχειρημάτων μεταξύ των διαδίκων και μπορεί να θεωρηθεί ως απάντηση προς αυτά.

15. Εν πάση περιπτώσει θεωρώ την αιτίαση προφανώς αβάσιμη.

16. Νομίζω ότι αυτό αποδείχθηκε επαρκώς από την κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας· περιορίζομαι να παραθέσω τα σχετικά χωρία της ανταπαντήσεώς της.

17. « Η γερμανική νομοθεσία προβλέπει τη δυνατότητα αναγραφής της ονομασίας των ουσιών υπό κωδική μορφή, δηλαδή μόνο υπό την εμπορική τους ονομασία, στον πίνακα που καταρτίζει η Επιτροπή. Το ζήτημα του επί πόσο διάστημα θα παραμείνει κωδικοποιημένη η κωδική αναγραφή στον πίνακα που τηρεί *η Επιτροπή* βάσει του *κοινοτικού δικαίου* δεν αποτελεί ζήτημα του γερμανικού δικαίου, αλλά του κοινοτικού δικαίου και μόνο. Η τριετής διάρκεια που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 3, της οδηγίας δεν μπορεί να καταργηθεί, περιοριστεί ή παραταθεί με διατάξεις του εσωτερικού δικαίου. Η εθνική νομοθεσία μπορεί μόνο να καταστήσει δυνατή, στο πλαίσιο της *εθνικής* διαδικασίας κοινοποιήσεως, την αναγραφή μιας χημικής ουσίας υπό κωδικοποιημένη μορφή στον πίνακα που εμπίπτει στη ρυθμιστική αρμοδιότητα του *κοινοτικού δικαίου.* Στην απαίτηση αυτή της οδηγίας ανταποκρίνεται αναμφίβολα η γερμανική νομοθεσία. »

18. Θα ήθελα να προσθέσω μόνο ότι η γερμανική κυβέρνηση σε διάφορα σημεία της απαντήσεώς της επί ορισμένων σχετιζόμενων μεταξύ τους αιτιάσεων (άρθρο 11, παράγραφοι 1, 2 και 3, της οδηγίας) προσδιόρισε τις διατάξεις της εσωτερικής της νομοθεσίας από τις οποίες συνάγεται το συμπέρασμα ότι εκπλήρωσε την υποχρέωση να προβλέψει τη δυνατότητα αναγραφής των ουσιών υπό κωδικοποιημένη μορφή για την προστασία του απορρήτου. Βάσει των διευκρινίσεων αυτών η Επιτροπή απέσυρε τις αιτιάσεις που αφορούσαν

το άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 2, και αναμόρφωσε την αιτίαση τη σχετική με την παράγραφο 3.

19. Επειδή, εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας η κατάρτιση, τήρηση και ενημέρωση του πίνακα των κοινοποιούμενων ουσιών εναπόκειται στην Επιτροπή, με την απόφαση 85/71/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1984 [2], ρυθμίστηκε ο τρόπος καταρτίσεως και δημοσιεύσεως του εν λόγω πίνακα. Για την τήρηση του απορρήτου κατά τη χρονική περίοδο που ορίζει η οδηγία, υπεύθυνη, εφόσον η απόφαση δεν ορίζει άλλως, είναι η Επιτροπή· δεν αποτελεί αρμοδιότητα των κρατών μελών να τροποποιήσουν τον πίνακα των ουσιών, προκειμένου να άρουν το απόρρητο μετά την πάροδο των τριών ετών.

20. Προς τούτο δεν αντίκειται το γεγονός ότι η Επιτροπή ανέφερε κατά την προφορική διαδικασία ότι δεν έχει ακόμα καταλήξει σε συμπεράσματα ως προς τον τρόπο άρσεως του απορρήτου μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής.

21. Δεν μπορώ, συνεπώς, παρά να συμπεράνω ότι η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη.

Επί των άρθρων 15 και 16 της οδηγίας

22. Οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι όλες οι επικίνδυνες ουσίες κατά την έννοια του άρθρου 2 της οδηγίας μπορούν να διατεθούν στην αγορά μόνο αν οι συσκευασίες και οι επισημάνσεις τους πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτουν οι εν λόγω διατάξεις.

23. Κατά την άποψη της Επιτροπής η νομοθεσία της Ομοσπονδιακης Δημοκρατίας της Γερμανίας επιβάλλει τέτοιες υποχρεώσεις μόνο για τη βιομηχανική χρήση ορισμένων ουσιών, όχι όμως και για όσες προορίζονται για οικιακή χρήση ή κατανάλωση, καίτοι και οι ουσίες αυτές, όπως προκύπτει από την ευρεία διατύπωση του άρθρου 1 της οδηγίας, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Εξάλλου, δεν έχουν μεταφερθεί επακριβώς στη γερμανική νομοθεσία ορισμένες συγκεκριμένες επιταγές που διατυπώνονται σε διάφορα σημεία των προαναφερθέντων άρθρων 15 και 16.

24. Η γερμανική κυβέρνηση υποστήριξε και παλαιότερα ότι οι διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας που ίσχυαν κατά το χρόνο ασκήσεως της προσφυγής αποτελούσαν πλήρη μεταφορά των άρθρων 15 και 16 της οδηγίας.

25. Η γερμανική κυβέρνηση επικαλούνταν προς τούτο καταρχάς το άρθρο 13, παράγραφος 1, του Chemikaliengesetz, που επεκτείνει τις υποχρεώσεις τις σχετικές με τη συσκευασία και επισήμανση και στις επικίνδυνες ουσίες που δεν περιλαμβάνονται στην Arbeitsstoffverordnung, αλλά καλύπτονται από τους ορισμούς που περιέχονται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, του εν λόγω νόμου.

26. Εξάλλου, κατά τη γερμανική κυβέρνηση, το άρθρο 14 του Chemikaliengesetz παρέχει στη διάταξη αυτή την απαιτούμενη ισχύ χωρίς να απαιτούνται πρόσθετα μέτρα μεταφοράς.

27. Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας επικαλείται επίσης τους « τεχνικούς κανόνες τους σχετικούς με την κανονιστική απόφαση περί επικινδύνων βιομηχανικών ουσιών », που καταρτίστηκαν και δημοσιεύτηκαν στο σχετικό δελτίο του ομοσπονδιακού Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων· στους κανόνες αυτούς παραπέμπτει η Arbeitsstoffverordnung και τους προσδίδει έτσι δεσμευτικό χαρακτήρα. Οι κανόνες αυτοί περιέχουν στα σημεία 3.6.4 και 3.4.5 τις διατάξεις τη θέσπιση των οποίων επιβάλλει το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο στ), και παράγραφος 4, της οδηγίας.

28. Κατά τη γνώμη μου η γερμανική κυβέρνηση θεμελίωσε επαρκώς την άποψή της

2 — ΕΕ L 30 της 2.2.1985, σ. 33.

ότι οι υποχρεώσεις συσκευασίας και επισημάνσεως όπως αυτές προκύπτουν από τις διατάξεις του Chemikaliengesetz εφαρμόζονται επί όλων των επικινδύνων ουσιών, είτε είναι βιομηχανικές είτε όχι.

29. Έχω όμως αμφιβολίες ως προς το αν πράγματι μεταφέρθηκαν πλήρως στο εσωτερικό δίκαιο ορισμένα συγκεκριμένα σημεία των διατάξεων του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο στ), και παράγραφος 4, της οδηγίας. Αφενός μεν, η παραπομπή στους « τεχνικούς κανόνες » υπάρχει μόνο στην απόφαση για τις *βιομηχανικές* ουσίες· αφετέρου δε, οι εξηγήσεις του καθού κράτους μέλους ως προς την έκταση του όρου « διαφήμιση » δεν είναι πειστικές, σε σχέση με την πρώτη από τις διατάξεις αυτές.

30. Ως προς την εφαρμοστέα επί των καρκινογόνων ουσιών ρύθμιση, τις οποίες αφορά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο μ), σε συνδυασμό με το άρθρο 16, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, και παράγραφος 2, στοιχείο δ), της οδηγίας, φαίνεται ότι επίσης δεν μεταφέρθηκε πλήρως στη γερμανική νομοθεσία η ρύθμιση αυτή, αν ληφθεί υπόψη η διάταξη περί εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1 (στο τέλος), της Arbeitsstoffverordnung. Οι διευκρινίσεις της γερμανικής κυβερνήσεως δεν μπόρεσαν πράγματι να ανατρέψουν την επιχειρηματολογία της Επιτροπής.

31. Η γερμανική κυβέρνηση πάντως υπέβαλε στο Δικαστήριο και την Επιτροπή το κείμενο της κανονιστικής αποφάσεως περί επικινδύνων ουσιών (Gefahrstoffverordnung), της 26ης Αυγούστου 1986, το οποίο ανταποκρινόταν, κατά τη γνώμη της, στις απαιτήσεις της Επιτροπής.

32. Κατά την προφορική διαδικασία ο εκπρόσωπος της Επιτροπής τόνισε ότι στην προαναφερθείσα κανονιστική απόφαση περιέχονται διατάξεις που λαμβάνουν υπόψη τις επιθυμίες της Επιτροπής.

33. Συγκεκριμένα, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής ανέφερε ως προς την αιτίαση που αναφέρεται στη μη μεταφορά του άρθρου 16, παράγραφοι 2, στοιχεία στ) και δ) [σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο μ), και το άρθρο 16, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση], καθώς και 4, της οδηγίας, ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να αποσύρει τις αιτιάσεις αυτές, λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις της νέας κανονιστικής αποφάσεως· ο εκπρόσωπος της Επιτροπής αναφέρθηκε σχετικώς και στους τεχνικούς κανόνες τους οποίους είχε επικαλεστεί η γερμανική κυβέρνηση στα έγγραφα υπομνήματά της.

34. Καμία όμως από τις αιτιάσεις αυτές δεν περιεχόταν τελικά στη δήλωση παραιτήσεως που απέστειλε κατόπιν η Επιτροπή προς το Δικαστήριο.

35. Κατά τη γνώμη μου στη νέα απόφαση περί επικινδύνων ουσιών, της 5ης Σεπτεμβρίου 1986, λαμβάνονται σαφώς υπόψη οι παρατηρήσεις της Επιτροπής και ιδίως στα άρθρα 1 και 2, παράγραφος 1 (πεδίο εφαρμογής), 3, παράγραφος 4 (στοιχεία που πρέπει να περιέχει η επισήμανση ή η συσκευασία), 5 (καρκινογόνες ουσίες) και 7, παράγραφος 5 (προαιρετικά σύμβολα).

36. Ως γνωστόν, η Επιτροπή έχει κατά κανόνα τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή για παράβαση της Συνθήκης ακόμα και όταν το καθού κράτος μέλος αίρει την παράβαση που του καταλογίζεται μετά την πάροδο της προθεσμίας που ορίζει η αιτιολογημένη γνώμη. Η Επιτροπή μπορεί πράγματι να έχει συμφέρον να κριθεί από το Δικαστήριο αν συντρέχει ή όχι παράβαση της Συνθήκης[3].

3 — Απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1961 στην υπόθεση 7/61, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Rec. 1961, σ. 633, ιδίως σσ. 653 και 654· προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Maurice Lagrange, σσ. 663 έως 672.

37. Ακόμη όμως και αν θεωρηθεί ότι καταρχήν υπάρχει έννομο συμφέρον της Επιτροπής στην περίπτωση κατά την οποία η παράβαση της Συνθήκης δεν ήρθη εντός της ταχθείσας προθεσμίας[4], ωστόσο το Δικαστήριο αποφάνθηκε σε μία περίπτωση κατά την οποία η προσφυγή ασκήθηκε όταν ήδη είχε αρθεί ουσιαστικά η καταλογιζόμενη στο καθού παράβαση ότι — χωρίς να εξετάσει τους λόγους σκοπιμότητας επί των οποίων στηριζόταν η προσφυγή — έπρεπε να εξετάσει αν εξακολουθούσε να υφίσταται έννομο συμφέρον για την άσκηση της προσφυγής[5].

38. Κατά την άποψή μου οι περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως δικαιολογούν ορισμένες συμπληρωματικές σκέψεις ως προς τη χρήση εκ μέρους της Επιτροπής των εξουσιών που της παρέχει το άρθρο 169, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

39. Επιτρέψατέ μου να αναφέρω τα ακόλουθα περιστατικά:

α) Η νέα απόφαση περί επικινδύνων ουσιών δημοσιεύτηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 1986 μετά την ολοκλήρωση της έγγραφης διαδικασίας της παρούσης υποθέσεως, αλλά μερικούς μήνες πριν από την προφορική διαδικασία· το σχέδιο της αποφάσεως είχε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή από τη γερμανική κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και εντός του έτους 1985, προφανώς τον Απρίλιο, πριν δηλαδή από την άσκηση της προσφυγής.

β) Κατά την προφορική διαδικασία ο εκπρόσωπος της Επιτροπής έκανε λόγο για τη δυνατότητα να αποσυρθούν οι αιτιάσεις που αφορούσαν τα άρθρα 15 και 16 της οδηγίας. Αυτό έγινε με τρόπο που έδωσε στον εκπρόσωπο της γερμανικής κυβερνήσεως την εντύπωση ότι αποσύρονταν όλες οι αιτιάσεις εκτός από εκείνη που αφορούσε το άρθρο 11, παράγραφος 3, της οδηγίας.

γ) Μετά την προφορική διαδικασία η Επιτροπή απέσυρε ρητώς, κατόπιν της τροποποιήσεως του Chemikaliengesetz με το νόμο περί προστασίας των καλλιεργειών, της 19ης Σεπτεμβρίου 1986, δύο από τις λοιπές αιτιάσεις· παρέλειψε, ωστόσο, να διατυπώσει οποιοδήποτε σχόλιο επί των αιτιάσεων που είχαν σχέση με τη νέα απόφαση περί επικινδύνων ουσιών, καίτοι το Δικαστήριο της ζήτησε να επανεξετάσει την άποψή της βάσει των νέων δεδομένων.

δ) Ο εκπρόσωπος της Επιτροπής ανέφερε ότι, λόγω προβλημάτων που αφορούσαν την εσωτερική οργάνωση της Επιτροπής, έλαβε γνώση του νέου νόμου περί καλλιεργειών μόλις στις 4 Φεβρουαρίου 1987· εξάλλου, από τη δικογραφία δεν προκύπτει τίποτα ως προς τη σημασία που αποδόθηκε στη νέα απόφαση περί επικινδύνων ουσιών. Παρά ταύτα δεν ζητήθηκε αναβολή της προφορικής διαδικασίας για την καλύτερη εξέταση του προβλήματος.

ε) Τα λοιπά ζητήματα που τίθενται στην παρούσα υπόθεση δεν συνιστούν προβλήματα αρχών του κοινοτικού δικαίου, αλλά είναι απλώς τεχνικά ζητήματα μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο μιας εναρμονιστικής οδηγίας.

40. Ας μου επιτραπεί να θεωρήσω ότι υπό τις συνθήκες αυτές η παρούσα προσφυγή είναι σχεδόν οριακή περίπτωση από άποψη εννόμου συμφέροντος της Επιτροπής.

41. Εντούτοις — καίτοι είναι βέβαιο ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε ρητά κανένα στοιχείο προκειμένου να δικαιολογήσει το έννομο συμφέρον της για την αναγνώριση εκ μέρους του Δικαστηρίου της παραβάσεως της Συνθήκης, παρά τη νέα κανονιστική απόφαση με την οποία τέθηκε τέρμα στην παράβαση αυτή —

4 — Απόφαση της 4ης Απριλίου 1974 στην υπόθεση 167/73, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Rec. 1974, σ. 359, ιδίως σ. 369.

5 — Απόφαση της 9ης Ιουνίου 1970 στην υπόθεση 26/69, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Rec. 1970, σ. 565, ιδίως σ. 576 και επ.

δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι αποδείχθηκε πέραν πάσης αμφιβολίας ότι δεν υφίσταται το έννομο συμφέρον που γενικώς τεκμαίρεται ότι έχει σχετικώς η επιτροπή ή ότι προσκομίστηκε η αναμφίβολη απόδειξη ότι η Επιτροπή ενέμεινε στην προσφυγή, παρά την τροποποίηση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων, *μόνο* από αμέλεια ή παράλειψη ή λόγω γραφειοκρατικών προβλημάτων.

42. Από τις περιστάσεις αυτές συνάγεται κατά τη γνώμη μου ότι ο Chemikaliengesetz και η απόφαση περί επικινδύνων ουσιών δεν έχουν μεταφέρει προσηκόντως στο εσωτερικό δίκαιο τις διατάξεις της οδηγίας 79/831 τις σχετικές με τη μνεία των καρκινογόνων ουσιών και παρασκευασμάτων στην επισήμανση της συσκευασίας, είναι δε αμφίβολο το κατά πόσον οι « τεχνικοί κανόνες » έχουν μεταφέρει πλήρως τη διάταξη του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο στ), και παράγραφος 4, της οδηγίας και το αν ανταποκρίνονται στις επιταγές της σαφήνειας και της ασφάλειας δικαίου.

43. Ζητώ, συνεπώς, να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τη Συνθήκη.

44. Ως προς την επιφύλαξη που διατύπωσε η Επιτροπή επί του άρθρου 2, παράγραφος 3, σημείο 1, της κανονιστικής αποφάσεως περί επικινδύνων ουσιών, λόγω του ότι το δεύτερο κεφάλαιο της αποφάσεως δεν ισχύει « για τις ουσίες, τα παρασκευάσματα ή τα προϊόντα... που προορίζονται για κατανάλωση εκτός του γεωγραφικού πεδίου εφαρμογής της παρούσης κανονιστικής αποφάσεως », πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν χρειάζεται να εξετάσει το Δικαστήριο τον ισχυρισμό αυτό, διότι προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την προφορική διαδικασία.

45. Ο τρόπος με τον οποίο η Επιτροπή προετοίμασε και οργάνωσε την παρούσα προσφυγή — και τον οποίο εξέθεσα ανωτέρω στα στοιχεία α) έως ε) — πρέπει να αποδοκιμαστεί αυστηρά, δικαιολογεί δε την πρόταση να κάνει το Δικαστήριο χρήση της δυνατότητας του άρθρου 69, παράγραφος 3, εδάφιο 2, του κανονισμού διαδικασίας και να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.